

Εντός της στρατηγικής των αστικών αναδιαρθρώσεων **ΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ**

Ο κόσμος της εργασίας συνεχίζει να συμπιέζεται από την σχετική και απόλυτη εξαθλίωση, ενώ η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ακολουθεί την συνέχιση της πολιτικής εντός του πλαισίου της ευρωζώνης, της ΕΕ και των μνημονίων. Επιδιώκει αλλαγή του «μείγματος» και των ρυθμών, άμβλυση της ακραίας φτώχειας, συνεχίζοντας ωστόσο, την στρατηγική των αναδιαρθρώσεων που επιβάλλει η ΕΕ, το ΔΝΤ, ο ΟΟΣΑ και το κεφάλαιο.

Οι νομοθετικές παρεμβάσεις και εξαγγελίες της κυβέρνησης, φανερώνουν ότι δεν «ξηλώνεται» το μνημονιακό κουβάρι. Τα αντιδραστικά μέτρα παραμένουν ή επιδιώκεται να αντικατασταθούν με άλλα «ισοδύναμα». Οι κυβερνητικές παρεμβάσεις είναι άμεσα συνδεδεμένες με την εξέλιξη των διαπραγματεύσεων ενόψει της νέας συμφωνίας με τους «θεσμούς».

Στα εργασιακά, επαναλαμβάνεται η γνωστή αναδίπλωση από τις προεκλογικές δεσμεύσεις και επιδιώκεται η συμφωνία των «κοινωνικών εταίρων». Παρά τις αλλαγές στο ρόλο του ΟΜΕΔ (με αρκετά σκοτεινά σημεία), δεν καταργούνται όλες οι μνημονιακές διατάξεις που έβαλαν φρένο στις συλλογικές διαπραγματεύσεις. Οι διαπραγματεύσεις για τις κλαδικές συμβάσεις ξεκινούν από «μηδενική βάση». Εξάλλου οι κλαδικές συμβάσεις είναι αυτές που βρίσκονται στο στόχαστρο του κεφαλαίου, καθώς εξέφραζαν πάντα τις πιο προωθημένες κατακτήσεις της εργατικής τάξης.

Στο δημόσιο συνεχίζεται η επιχειρηματοποίηση βασικών τομέων της λειτουργίας του, αναπαράγεται το όριο του «δημοσιονομικού κόστους», ο θεσμός της κινητικότητας - διαθεσιμότητας. Στο τελικό νομοσχέδιο για το δημόσιο «εξαφανίστηκαν» οι συλλογικές συμβάσεις και η μονιμοποίηση των εργαζομένων με σχέση ιδιωτικού δικαίου (ΙΔΑΧ).

Στον τομέα της ανεργίας η προτεραιότητα της κυβέρνησης είναι η διεύρυνση της ελαστικής εργασίας και των προγραμμάτων, μέσω ΕΣΠΑ και με αύξηση της διάρκειας απασχόλησης. Εφαρμόζει πιστά την «ενεργητική» επιδότηση της ανεργίας, που αποτελεί κομβικό ζήτημα της αστικής αναδιάρθρωσης στην εργασία, χωρίς να λύνει το καθοριστικό ζήτημα της μόνιμης και σταθερής εργασίας. Δεν υπάρχει καμία εξαγγελία για επίδομα ανεργίας για όλους τους άνεργους, καθώς προσκρούει στα δρακόντεια όρια της δημοσιονομικής πειθαρχίας της ΕΕ.

Η κυβέρνηση τροφοδοτεί την αβεβαιότητα για το μέλλον των συντάξεων, εξετάζει συγχωνεύσεις ταμείων, στενότερη «σύνδεση» εισφορών και παροχών με βάση το εισόδημα. Γίνεται λόγος για κατάργηση πρόωγων συνταξιοδοτήσεων, ενώ οι «θεσμοί» ζητούν νέες μειώσεις σε συντάξεις και εφάπαξ.

Όλα τα παραπάνω, μαζί με την αρπαγή των ταμειακών διαθέσιμων των φορέων του δημοσίου για την αποπληρωμή του χρέους, η συνέχιση της φοροληλασίας, των ιδιωτικοποιήσεων και του ΤΑΙΠΕΔ, καταδεικνύουν την κατεύθυνση της κυβερνητικής πολιτικής.

Η στάση μας απέναντι στη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ είναι συνολική. Κρίνουμε την

κατεύθυνση της πολιτικής της, όχι ανά σημείο, ανά μέτρο, ανά άρθρο νόμου. Απέναντι στην κυβέρνηση οργανώνουμε την εργατική - λαϊκή αριστερή αντεπίθεση και αντιπολίτευση. Για να αποσπάσουν οι εργαζόμενοι κατακτήσεις, για την ενίσχυση μιας νέας απαιτητικότητας στην πάλη για την επιβολή αιτημάτων και διεκδικήσεων.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΡΑ!

Εκτός από την «γενική» πολιτική της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, την διαπραγμάτευση δηλαδή εντός ορίων ΕΕ και χρέους και τις κινήσεις στο διεθνές επίπεδο, υπάρχουν ήδη και τα πρώτα δείγματα γραφής στο νομοθετικό επίπεδο, σε συγκεκριμένα ζητήματα που αφορούν τον κόσμο της δουλειάς. Οι βασικές «συντεταγμένες» της πολιτικής της κυβέρνησης εκφράζονται στο νόμο Σκουρλέτη που αφορά τα εργασιακά στον ιδιωτικό τομέα και στο νομοσχέδιο Κατρούγκαλου που αφορά τους εργαζόμενους στο δημόσιο.

Είναι απαραίτητη η αναλυτική και συγκεκριμένη κριτική για τα πρώτα αυτά νομοσχέδια (έχει γραφτεί και θα γραφτεί), ωστόσο το συμπέρασμα και από τα συγκεκριμένα πλέον είναι ότι η «αλλαγή του μείγματος και των ρυθμών» της νέας κυβερνητικής πολιτικής σε σχέση με τις προηγούμενες δεν ακυρώνουν τον πυρήνα των αντιδραστικών μνημονιακών μέτρων και αναδιαρθρώσεων, αλλά «απαλύνουν» τις πιο ακραίες εκδοχές και τα πιο κραυγαλέα μέτρα των αντιλαϊκών πολιτικών των πέντε προηγούμενων ετών, πάντα και μόνο φυσικά εφόσον «δεν έχουν δημοσιονομικό κόστος».

Απάντηση στα τεράστια κοινωνικά προβλήματα δεν είναι η αναμονή αλλά η πάλη για αντικαπιταλιστική ανατροπή

Για τους εργαζόμενους που εξακολουθούν να ζουν σε συνθήκες φτώχειας και ανεργίας, η νέα κατάσταση φαντάζει αντιφατική. Η ελπίδα για βελτίωση -που καθόρισε την ψήφο τους- συνυπάρχει πλέον με σοβαρούς προβληματισμούς και ερωτηματικά, αλλά και αντιφάσεις και αυταπάτες. Τα πρώτα χαμόγελα στους χώρους δουλειάς μετά τις εκλογές του Γενάρη μετατρέπονται σταθερά σε αμηχανία ή και απογοήτευση. Αποτέλεσμα των εξελίξεων είναι η στάση αναμονής, η καθήλωση των μεγάλων αγώνων. Εάν κάποιος θέλει να συμβάλει ουσιαστικά στους προβληματισμούς και τα ερωτήματα του κόσμου της δουλειάς, να απαντήσει από την σκοπιά των συμφερόντων και των αναγκών της χτυπημένης εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, πρέπει πρώτα απ' όλα να απαντήσει θαρρετά και χωρίς περιστροφές στο ζήτημα της στάσης του εργατικού και λαϊκού κινήματος απέναντι στην πολιτική της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, για να προβάλλει τα κρίσιμα καθήκοντα και τις απαντήσεις της εργαζόμενης πλειοψηφίας στη νέα κατάσταση.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, αποδεχόμενη το πλαίσιο ΕΕ - ΔΝΤ και των προηγούμενων μνημονιακών αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων, αλλά και τη γενικότερη κατεύθυνση για ανάπτυξη στο πλαίσιο των ευρωσυνθηκών και του συστήματος, **κινείται εντός του ευρύτερου προγράμματος καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης για την υπέρβαση της τρέχουσας καπιταλιστικής κρίσης, που είναι η ουσία της αστικής στρατηγικής σήμερα.**

Η εκτίμηση αυτή, συνεπάγεται ότι **πυρήνας της απάντησης στα τεράστια κοινωνικά προβλήματα** όπως η φτώχεια, η ανεργία, η συνολική χειροτέρευση της θέσης των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων είναι η **πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης του κεφαλαίου και της υπεραντιδραστικής ανασυγκρότησής του**, μέσα από την οποία επιχειρείται η υπέρβαση της σημερινής δομικής κρίσης του. Γι' αυτό, στις νέες συνθήκες αποκτά καθοριστική σημασία η παρέμβαση της εργατικής τάξης και του οργανωμένου λαού στις εξελίξεις, κόντρα στη λογική της

ανάθεσης, ενάντια στη μνημονιακή παγίωση και τα νέα αντιλαϊκά μέτρα που έρχονται.

Δεν υπάρχει χρόνος, η στιγμή είναι καθοριστική:

Οι πρώτοι νόμοι ήρθαν, οι διαπραγματεύσεις με το μαύρο μέτωπο ΕΕ-ΔΝΤ-κεφαλαίου μπήκαν στην τελική ευθεία, οι νέες συμφωνίες και προγράμματα πλησιάζουν επικίνδυνα. Τώρα διαμορφώνεται το πλαίσιο και το τοπίο εντός του οποίου θα κινηθούν οι εξελίξεις της επόμενης περιόδου.

Οι αναγκαίοι αγώνες δεν μπορούν να ανακοπούν με τη λογική «δώστε χρόνο στην κυβέρνηση», γιατί ο χρόνος δεν είναι υπέρ των εργαζόμενων αλλά των αντιπάλων. Ακόμα χειρότερα, δεν μπορούμε να φυγομαχήσουμε με το «επιχείρημα» ότι οι αγώνες και η πολιτική αντιπαράθεση στην κυβέρνηση «ενισχύουν τη Δεξιά ή η ακροδεξιά», που ήδη εξαπολύουν ως κατηγορίες οι κυβερνητικοί συνδικαλιστές. Παρόμοιες λογικές επαναφέρουν τον «μπαμπούλα της Δεξιάς» για να αποπλίσουν το μαζικό κίνημα, την ώρα μάλιστα που η «αντιπολίτευση» που γίνεται από τη Δεξιά και αστικά ΜΜΕ, τις καθεστωτικές δυνάμεις και τα αστικά κόμματα πιέζει σε ακόμα πιο αντιλαϊκή κατεύθυνση και ενσωμάτωση.

Η στάση μας απέναντι στη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ είναι συνολική. Κρίνουμε την κατεύθυνση της πολιτικής της, **όχι ανά σημείο, ανά μέτρο, ανά άρθρο νόμου.** Απέναντι στην κυβέρνηση οργανώνουμε την **εργατική - λαϊκή αριστερή αντεπίθεση και αντιπολίτευση.** Για να αποσπάσουν οι εργαζόμενοι κατακτήσεις, για την **ενίσχυση μιας νέας απαιτητικότητας στην πάλη** για την επιβολή αιτημάτων και διεκδικήσεων.

Ιδιαίτερα στην ορατή προοπτική της νέας συμφωνίας υποταγής με τους δανειστές και το κεφάλαιο, και στην προώθηση αστικών αναδιαρθρώσεων, **το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα πρέπει να βρεθεί μαχητικά απέναντι τόσο στο μαύρο μέτωπο ΕΕ-ΔΝΤ-κεφαλαίου, όσο και στη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ,** η πολιτική της οποίας πρέπει να ηττηθεί. Σαλπίζουμε από τώρα **συναγεμμό** για ένα μαχητικό κοινωνικό και πολιτικό κίνημα, **για να μην περάσει το νέο μνημόνιο, για να ξηλωθούν τα παλιά μνημόνια,** οι εφαρμοστικοί νόμοι και όλο το πλαίσιο της αντιλαϊκής πολιτικής των προηγούμενων ετών.

Πρώτο ζητούμενο και πιεστική ανάγκη αποτελεί η ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Η ταξική ανασυγκρότηση δεν είναι ένα γενικό σύνθημα, αποτελεί συγκεκριμένη ταξική πολιτική πράξη και γραμμή που εκφράζει την αντίθεση στην υποταγή, στην ανακωχή και στην ανημπόρια του αστικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, του κυβερνητικού συνδικαλισμού - παλιού και νέου- που στήνει νέους κοινωνικούς διαλόγους, όπως πριν λίγες μέρες για το νόμο Σκουρλέτη, συνομιλώντας ως εταίρος με βιομηχάνους και τραπεζίτες και ψελλίζοντας κάποιες μικροβελτιώσεις.

Στα συνδικάτα **διαμορφώνεται ήδη η πραγματικότητα που αποτυπώνει ο νέος πολιτικός χάρτης** και οι συσχετισμοί. Είναι φανερό ότι υπάρχουν οι κίνδυνοι μιας νέας «ανάθεσης» στην κυβερνητική αριστερά, αλλά γεννιούνται επίσης δυνατότητες για διεκδικήσεις. Παράλληλα με τον εργοδοτικό και κρατικό συνδικαλισμό που βαθαίνει και παίρνει νέα χαρακτηριστικά, **διαμορφώνονται οι όροι ενός νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού.**

Στο έδαφος της νέας κατάστασης ανασύρονται τελευταία ιστορικές γραμμές όπως αυτή του «ενιαίου μετώπου» στο εργατικό κίνημα (από δυνάμεις εντός και εκτός ΣΥΡΙΖΑ), που αποτελούν ατυχή αντιστοίχιση σε μια ολωσδιόλου διαφορετική κατάσταση και οδηγούν σε ουρά στην κυβερνητική

αριστερά. Το κυβερνητικό πρόγραμμα και η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, με τις περιπέτειες και τις μεταμορφώσεις του, δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την ιστορική περίοδο των «ενιαίων μετώπων», ούτε της λεγόμενης «3ης περιόδου» της Κομμουνιστικής Διεθνούς, κ.ο.κ. Η σημερινή κατάσταση βάζει στην ημερήσια διάταξη την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος και την πλατιά προβολή του αντικαπιταλιστικού προγράμματος υπέρβασης της ιστορικής κρίσης του συστήματος, την ενίσχυση της τάσης χειραφέτησης των εργαζομένων σε όλα τα επίπεδα με την συγκρότηση των αντίστοιχων μορφών (στους αγώνες, το μέτωπο, το κόμμα).

Ταξική ανασυγκρότηση σημαίνει πρώτα απ' όλα την πάλη ώστε να οργανωθεί η αντεπίθεση του κινήματος, η ανάπτυξη αγώνων που θα συγκρούονται με τον πυρήνα της αντιλαϊκής πολιτικής και των αστικών αναδιαρθρώσεων. *«Η γραφειοκρατία δέχεται την πάλη μόνο σαν αποτέλεσμα της οργάνωσης των εργαζομένων και των κάθε φορά "ώριμων συνθηκών". Η διαλεκτική αντίληψη αντίθετα βλέπει την οργάνωση των εργαζομένων και τις συνθήκες σαν προϊόν της πάλης»* σημείωνε εύστοχα η Ρόζα, απαντώντας στα προβλήματα των εργατικών αγώνων *«που δεν μπορούν να αναπτυχθούν αποτελεσματικά στα λιμνάζοντα νερά του κοινοβουλευτισμού»* (**Ρ. Λούξεμπουργκ, Μαζική απεργία, Κόμμα, Συνδικάτα**).

Ταξική ανασυγκρότηση σημαίνει ανάπτυξη όλων των μορφών συσπείρωσης των εργαζομένων, με ριζική αναζωογόνηση των συνδικάτων, την δημιουργία νέων σε κρίσιμους και «νέους» κλάδους, την τόλμη και τη δοκιμή νέων μορφών συσπείρωσης και δράσης των ασυνδικαλιστών, των νέων μορφών εργασίας και εργασιακών σχέσεων.

Οργανωμένος λαός σημαίνει πρώτα απ' όλα οργανωμένη εργατική τάξη, που διεκδικεί, παλεύει, συσπειρώνεται. Σημαίνει ταξικά σωματεία και συντονισμό τους, άλλο κέντρο αγώνα από τον υποταγμένο συνδικαλισμό, ικανό να οργανώνει την πάλη των εργαζομένων. Σημαίνει γραμμή ρήξης και ανατροπής πάνω σε διεκδικήσεις που εκφράζουν τα συνολικά συμφέροντα των εργαζομένων (και όχι μόνο τα «ιδιαίτερα», κλαδικά, ομοιοεπαγγελματικά, επιχειρησιακά, κ.ο.κ.) δημιουργώντας μια νέα **ταξική αγωνιστική ενότητα απέναντι στον κατακερματισμό και τη διάσπαση** που επιβάλλει το κεφάλαιο και αναπαράγει με άλλο τρόπο ο συνδικαλισμός του «εταιρισμού», του κοινωνικού διαλόγου και της κάθε φορά «εξαίρεσης» των ξεχωριστών κομματιών και όχι της συνολικής αντιπαράθεσης στην αντεργατική πολιτική.

Με αυτά τα ζητούμενα θα αναμετρηθεί το ταξικό ρεύμα και η επαναστατική αντικαπιταλιστική αριστερά το επόμενο διάστημα, **ως δύναμη ελπίδας και αισιοδοξίας: Μπορούμε να πάμε αλλιώς, μπορούμε και πρέπει να έρθουμε σε ρήξη με ΕΕ και κεφάλαιο και να νικήσουμε!**

Αγωνιστικός συντονισμός σωματείων

ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ, ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ

Το ταξικό ρεύμα και οι δυνάμεις της μαχόμενης ανατρεπτικής αριστεράς δεν πρέπει να μένουν στην εκτίμηση της κατάστασης και στην καταγραφή των νέων δυσκολιών και απαιτήσεων. Ήδη, τόσο στη συνέλευση συνδικαλιστών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που πραγματοποιήθηκε πρόσφατα, όσο και σε εργατικές κινήσεις-συσπειρώσεις και σωματεία συζητιούνται οι πρωτοβουλίες και τα προγράμματα πάλης του επόμενου διαστήματος.

Πρώτο ζήτημα η διατύπωση ενός προγράμματος άμεσου αγώνα για την επιβολή κατακτήσεων, για την ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου κεφαλαίου - ΕΕ - ΔΝΤ και το ξήλωμα των μνημονίων, ένα πρόγραμμα **αντεπίθεσης - αντιπολίτευσης - ανατροπής** που θα απαντάει στην κυβερνητική πολιτική, τα νομοσχέδια και τη συγκυρία.

Δεύτερο ζητούμενο, να γίνει υπόθεση των ίδιων των σωματείων ο αγώνας για να μην περάσει η νέα συμφωνία-μνημόνιο καθώς και η πάλη ενάντια στα νέα μέτρα, προβάλλοντας και τους αναγκαίους πολιτικούς στόχους.

Για παράδειγμα, είναι ανάγκη το λαϊκό κίνημα να βροντοφωνάξει τώρα το «ούτε ένα ευρώ για δόσεις στους δανειστές» τη στιγμή που η κυβέρνηση υποθηκεύει τα αποθεματικά δήμων και οργανισμών και πληρώνει σχεδόν 700 εκατ. ευρώ στο ΔΝΤ στις 12 Μάη. Γι' αυτό, μετά την Πρωτομαγιά, το διήμερο 11 και 12 Μάη αποτελεί έναν πρώτο σημαντικό αγωνιστικό σταθμό για το κίνημα. Η οργάνωση της πάλης για τις άμεσες διεκδικήσεις (συμβάσεις, ανεργία, μισθοί, κλπ), ενάντια στα νομοσχέδια και στη νέα συμφωνία-μνημόνιο που ετοιμάζεται, με πρώτο κόμβο το διήμερο 11-12/5, απαιτεί μια **νέα προσπάθεια συντονισμού των ταξικών και αγωνιστικών σωματείων** σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα άμεσα.

Καθοριστική πλευρά για την ανασυγκρότηση και την αντεπίθεση του εργατικού κινήματος αποτελεί και η ανασυγκρότηση της ταξικής αντικαπιταλιστικής πτέρυγας. Η ανασυγκρότηση και ο συντονισμός των σχημάτων-παρεμβάσεων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. **Μια νέα συνάντηση όλων των σχημάτων** είναι το πρώτο βήμα σε αυτή την κατεύθυνση, για την ανώτερη συγκρότηση και ενοποίηση της ταξικής πτέρυγας, ώστε να αποτελέσει το πολιτικό και μαχητικό νεύρο της ταξικής ανασυγκρότησης. Σε αυτή την ανάγκη της ταξικής ανασυγκρότησης και αντεπίθεσης, της συνολικής αναβάθμισης και αναγέννησης της εργατικής πάλης και της συσπείρωσης των πιο πρωτοπόρων δυνάμεων έρχεται να απαντήσει και η πρόταση για μια πλατιά μετωπική **Κίνηση συμβολής για ένα νέο εργατικό κίνημα και την εργατική χειραφέτηση** που ξεδιπλώνεται.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΚΡΙΤΗΡΙΑ

Πρόγραμμα αγώνα και διεκδίκησης

ΑΜΕΣΑ ΑΥΞΗΣΗ ΜΙΣΘΩΝ

Το πρόγραμμα πάλης που προβάλλει η ταξική πτέρυγα στο εργατικό κίνημα πρέπει να ανταποκρίνεται στα ζωτικά εργατικά συμφέροντα και ανάγκες. Να ενισχύει μια νέα απαιτητικότητα, προτάσσοντας το κριτήριο του «τι αξίζουμε» και όχι τι «μας επιτρέπεται» στο πλαίσιο της ευρωεκμετάλλευσης και των μνημονίων. Να συγκρούεται με τις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις που αποτελούν τον πυρήνα της αστικής στρατηγικής και το όριο της κυβερνητικής διαχείρισης. Να «επικοινωνεί» με τα ερωτήματα του κόσμου, ώστε να αποτελέσει **πρόγραμμα άμεσου αγώνα** για την επιβολή κατακτήσεων. Να συνδέεται με τους αναγκαίους πολιτικούς στόχους για την **αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης και την πάλη για συνολική εργατική χειραφέτηση**, να αποτελεί ένα **πρόγραμμα αντεπίθεσης, αντιπολίτευσης, ρήξης και ανατροπής**.

Στόχοι του σήμερα θα μπορούσαν να είναι:

- Αυξήσεις στους μισθούς για να ζούμε αξιοπρεπώς από τη δουλειά μας. Άμεση νομοθετική κατοχύρωση του κατώτερου μισθού στα 751 ευρώ, των κλαδικών μισθών και επιδομάτων (που είναι ανώτεροι), στα επίπεδα του 2009 (ή τις τελευταίας σύμβασης- μετενέργειας), ως αφετηρία της πάλης για πραγματικές αυξήσεις. Κατάργηση όλων των μνημονιακών νόμων και διατάξεων που τσακίζουν τις συλλογικές συμβάσεις και επέβαλαν περικοπές σε μισθούς και συντάξεις. Επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού και σύνταξης. Κανένας εργαζόμενος χωρίς συλλογική σύμβαση. Όχι στην αξιολόγηση.
- Μόνιμη και σταθερή δουλειά, με πλήρη δικαιώματα σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Κατάργηση της ευέλικτης και ελαστικής εργασίας. Να σταματήσει το σκλαβοπάζαρο των προγραμμάτων απασχόλησης, των νοικοιαζόμενων, της αμοιβής με μπλοκάκι. Κατάργηση της απλήρωτης και μαύρης εργασίας με αυστηρές ποινές στους εργοδότες. Επαναφορά της Κυριακής αργίας και του 5ήμερου.

- Επίδομα ανεργίας σε όλους τους ανέργους χωρίς προϋποθέσεις. Διαγραφή των χρεών τους σε τράπεζες, εφορία, δημόσιο, ταμεία.
- Άμεσα μέτρα ενάντια στην ανεργία. Προσλήψεις στο δημόσιο με βάση τις κοινωνικές ανάγκες. Μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης και των ωρών εργασίας (7ωρο - 5ήμερο - 35ωρο). Εθνικοποίηση, χωρίς αποζημίωση και άνοιγμα όλων των κλειστών εργοστασίων, με εργατικό έλεγχο.
- Άμεσα μέτρα για την κοινωνική ασφάλιση. Αποκατάσταση των απωλειών από το PSI. Καταλογισμός των ποινικών ευθυνών. Μείωση των δυσβάσταχτων εργατικών εισφορών, με αύξηση των εργοδοτικών και κρατικών εισφορών. Όχι στην κατάργηση των εισφορών “υπέρ τρίτων” για τα ταμεία. Να αποδοθούν οι οφειλές του κράτους και της εργοδοσίας. Κατάργηση των αντιασφαλιστικών νόμων. Αποκλειστικά δημόσια, καθολική κοινωνική ασφάλιση.
- Καμιά ιδιωτικοποίηση, άμεση ή έμμεση (ΣΔΙΤ, «ευέλικτες ιδιωτικοποιήσεις» με συμμετοχή του δημοσίου, εργολαβίες κλπ). Κατάργηση του ΤΑΙΠΕΔ, επανεθνικοποίηση των εταιρειών που ξεπουλήθηκαν. Εθνικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση, με εργατικό έλεγχο. Αποκλειστικά δημόσιο σύστημα στα βασικά κοινωνικά αγαθά (ενέργεια, νερό, συγκοινωνίες, υγεία, εκπαίδευση κλπ) ενάντια στην απελευθέρωση των αγορών και τους νόμους των ανταγωνισμού που προωθούν το κεφάλαιο και η ΕΕ. Αγώνας ενάντια στην υποταγή του δημοσίου τομέα στο κεφάλαιο και την ΕΕ. Όχι στη ληστεία των ταμειακών διαθέσιμων του δημοσίου.
- Κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και κάθε χαρατσιού, παλιού και νέου, δραστική μείωση της φορολογίας των λαϊκών στρωμάτων. Παλεύουμε ενάντια στους πλειστηριασμούς, τις κατασχέσεις. Βαριά φορολογία του κεφαλαίου και της εκκλησίας.
- Δημοκρατία στους χώρους δουλειάς. Πλήρης προστασία της συνδικαλιστικής δράσης. Ανεξαρτησία των συνδικάτων από κάθε κρατική, δικαστική και εργοδοτική παρέμβαση. Κατάργηση των δυνάμεων καταστολής (ΜΑΤ, ΔΕΛΤΑ).
- Συνολικός πολιτικός αγώνας για την ανατροπή της πολιτικής του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ. Κατάργηση των μνημονίων, κανένα νέο μνημόνιο όπως και να ονομάζεται. Παύση πληρωμών, διαγραφή του χρέους. Ακύρωση του Δημοσιονομικού Συμφώνου Σταθερότητας. Απειθαρχία, ρήξη, έξοδος από ευρωζώνη και ΕΕ. Ανατροπή της σχέσης μισθών κερδών, μείωση του ποσοστού εκμετάλλευσης με ενίσχυση του μεριδίου του κοινωνικού πλούτου προς όφελος αυτών που τον παράγουν, από τη σκοπιά της κατάργησης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 26.4.2015